

K R Á T C E

- **PRAŽSKÝ ARCIBISKUP** kardinál Miloslav Vlk navštívil v jeho bytě na sídlišti Novodvorská P. Tomáše Vlaskáka. Při té příležitosti se zastavil i ve lhoteckém kostele a na faře.
- **VÝZNAČNÝ** český národohospodář a měnový teoretik prof. JUDr. František Vencovský odešel na věčnost z farního společenství Panny Marie Královny míru letos v den slavnosti sv. Cyrila a Metoděje. Zemřel ve věku 83. let. Rozloučení s ním se konalo v našem kostele ve čtvrtek 13. července v 16 hod. odpoledne. Se zesnulým se od lhoteckého oltáře rozloučilo několik představitelů veřejného a odborného života.
- **MGR. FRANTIŠEK MARTINEK** je trvalým jáhnem už deset let. Vysvěcen byl 21. září 1996 na Lhotce. Oslava tohoto jeho výročí byla naplánována na neděli 24. září.
- **DĚTSKÁ MŠE** v říjnu bude výjimečně až v neděli 8. 10., jako obvykle v 10. hod.
- **SLAVNOST VŠECH SVATÝCH** oslavíme ve středu 1. listopadu mší v 8 a v 18.30 hod. Na všechny věrné zemřelé vzpomene ve čtvrtek 2. 11. rovněž v 8 a v 18.30 hod.
- **POUTNÍ MŠI SVATOU** v neděli 12. listopadu v 10 hodin bude sloužit novokněz P. Petr Beneš, redemptorista ze Svaté Hory. Po ní udělí novokněžské požehnání. Chrámový sbor provede latinskou Missu in G, kterou Wolfgang Amadeus Mozart složil ve věku dvanácti let. Mše 12. 11. budou jako každou neděli v 8, 10 a v 18.30 hod. Při Farní akademii se v 16.30 hod. v rámci oslav výročí posvěcení kostela opět setkáme s akad. sochařem Janem Bradnou.
- **VE TŘETÍM ČTVRTLETÍ** bylo v našem kostele uděleno osm křtů: Veronice Andrejčíkové, Tadeáši Bartošovi, Adriánu Záslavovi, Daniele Maruškové, Tomáši Kordovi, Vojtěchu Valešovi, Tomáši Hořejšímu a Janu Šťastnému. Počet křtů od začátku roku tedy je už 32.
- **JAKO VIKÁŘ III.** pražského vikariátu P. Bedřich Vymětalík v poslední době předával novým duchovním správcům tři farnosti našeho vikariátu: P. Krzystofovi Lachovi Prahu-Koloděje a Jirny a P. Mariuszovi Kuzniarovi Prahu-Hostivař.
- **FARNÍ ZÁJEZD** na Radhošť se pro nedostatečný počet přihlášených nekonal. Některé případné zájemce možná odradila nutnost náročnějšího pěšího stoupání z parkoviště autobusů na vrchol.
- **ZIMNÍ CHALOUPKA** pro děti se bude konat od neděle 11. do soboty 17. února 2007, na faře Rokytnici nad Jizerou.

(bv, js, kv)

VĚSTNÍK

5/2006

společenství křesťanů
v Praze 4 - Lhotce

RŮŽENEC – MARIINA RUKA

MĚSÍC ŘÍJEN JE ZASVĚCEN PANNĚ MARIÍ RŮŽENCOVÉ

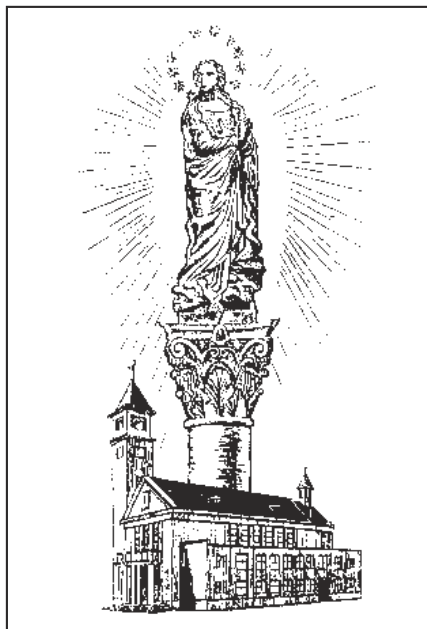
Růženec vznikl ze zbožné praxe modlit se sto padesát Otčenášů a Zdravasů podle vzoru liturgie hodin, v níž se každý týden recitovalo všech 150 žalmů. Tato pobožnost je doložena asi z 12. století. V dominikánském řádu se dochovala legenda, že sv. Dominik dostal růženec od Panny Marie jako zbraň proti albigenským. Forma růžence se změnila a teprve roku 1569 ji schválil papež Pius V. v té podobě, kterou má v podstatě dodnes.

Růženec je vlastně Nový zákon ve zkratce. Rozjímáme při něm totiž o všech základních událostech spásy, jak se uskutečnila v Ježíši Kristu od jeho panenského početí až po velikonoční tajemství.

V *radostném růženci* se setkáme s tajemstvími vtělení Boha do Ježíše Krista skrze Pannu Marii.

Růženec světla nám připomíná důležité události ze života Ježíše Krista od křtu v řece Jordánu až po ustanovení Eucharistie.

Bolestný růženec nám dává podíl na tajemství Kristova utrpení a smrti.

A *slavný růženec* nás vede k tajemství Kristova vzkříšení a oslavení, které má být i naším naplněním a oslavením.

Růženec je modlitba, v jejímž středu nestojí Maria, ale Kristus. Každé Zdravas Maria je zaměřeno na Ježíše, který se na tomto světě narodil, žil tu a tři roky veřejně působil, trpěl a byl oslaven. Proto se Panna Maria v Lurdech a ve Fatimě zjevila s růžencem v ruce a doporučovala jeho modlitbu. Ona jistě nepovzbuzovala lidi, aby se modlili především k ní, ale k jejímu Synovi! Ona je přítom jakousi průvodkyní – jako matka dítěti. Při růženci kráčí člověk ruku v ruce s Marií. Snaží se dívat na svět z jejího zorného úhlu, jejíma očima, pozoruje svět ve světle, které vychází z Kristova života. Ona nás vede za ruku. Ona, která znala tajemství Kristova života jako nikdo jiný. To stálé opakování Zdravasů – to je Mariina ruka.

Je třeba si všimnout také modliteb, ze kterých je růženec sestaven. Otčenáš – vážná a prosebná modlitba, kterou nás naučil Ježíš Kristus. Potom pokojné plynutí deseti Zdravasů, při nichž rozjímáme o některé události z Ježíšova života, která se týká naší spásy. A to vše ústí v klanění při Sláva Otci...

Prof. Ether napsal: „Znám jednu modlitební knihu, která je velmi pohodlná, protože není ani velká ani těžká, každý si ji může dát do kapsy, dá se koupit levně. Vydrží dlouho, protože její listy se tak lehce nezničí a – uvěříte mi? – poslouží i starým lidem, bez brýlí, i v tmavé noci. Kdo ji používá, najde vždy úlevu. Nevypadne vám z ruky ani tehdy, když budete v truhle pod zemí. Blažený člověk, který předstoupí před svého Stvořitele, a bude ji držet v ruce. Ta kniha se nazývá růženec.“

P. BEDŘICH VYMĚTALÍK

Manželství v sobě skrývá zdroj značné síly. Snoubenci musí ovšem tuto energii v době, která předchází sňatku a představuje jeho přípravu, objevovat, oceňovat a zhodnocovat.

Z vatikánského dokumentu Příprava na svátost manželství z 13. května 1996, čl. 10

CHCETE MÍT SVATBU V KOSTELE?

I v naší farnosti probíhá příprava na život v manželství

1. PŘÍPRAVA VE SPOLEČENSTVÍ SNOUBENCŮ

Tuto formu přípravy na manželství vytvořili salesiánští spolupracovníci a je prověřena dlouhodobou praxí. V současné době je jako alternativní možnost k pořádaným přednáškovým cyklům nabízena Centrem pro rodinu při Arcibiskupství pražském. Snoubenecká společenství vedou manželské páry, které mají k této činnosti pověření od arcibiskupa.

Pro koho je příprava určena?

Pro konkrétní páry, které

- mají vážnější známost a chtějí se vzájemně víc poznat,
- uvažují o sňatku a chtějí se na manželství dobře připravit,
- nedávno se vzaly a chtěly by se víc připravit na manželský život.

Jak příprava probíhá?

- Ve společenství 3–6 párů.
- V rodině vedoucího manželského páru.
- Příprava obnáší asi 12 setkání po dvou až třech týdnech rozložených do necelého školního roku; v průběhu cyklu do ní není možné vstoupit.
- Setkání jsou věnována okruhům: životní povolání, období známosti, poslání manželství, svátost manželství, manželský slib, psychologie muže a ženy, manželská sexualita, duchovní život v manželství, vztah rodiny k okolnímu světu, finance a hospodaření, odpovědné rodičovství a výchova dětí.
- Na konci každého setkání dostanou dvojice náměty, které mají

za úkol do následujícího setkání společně prohodit.

2. PŘÍPRAVA INDIVIDUÁLNÍ

Tato forma je určena pro ty páry, které se z nějakých důvodů nemohou zúčastnit přípravy ve společenství.

Jak příprava probíhá?

- Příprava obnáší několik setkání, z nichž tři jsou v rodině vedoucího manželského páru a další s oddávajícím knězem.

KONTAKT NA OBA DRUHY PŘÍPRAVY

P. Bedřich Vymětalík,
P. Kamil Vrzal.

(Š)

RODINNÁ PORADNA SE PŘESTĚHOVALA

Poradenská pobočka Rodinné poradny Kolpingovy rodiny Smečno, o jejímž vzniku jsme čtenáře před časem informovali, se přestěhovala a je teď obyvatelům Prahy 12 a našim farníkům ještě blíž. Sídílí totiž v Modřanech, v útulném prostředí areálu Mateřské školy Jahůdka v Krouzově ulici č. 3036 (vedle Pišovického lesa, ve svahu údolí Lhoteckého potoka, pod výškovým hotelem DUM, poblíž stanic autobusu 139, 205 a dalších Labe, Družná a Tylova čtvrtí).

Jak už vyplývá z názvu, poradna poskytuje především rodinnou terapii, ale přijít do ní mohou i manželské páry či partnerské dvojice, které potřebují pomoci s nějakou pro ně obtížnou partnerskou situací, nebo i jednotlivci s nějakým osobním trápením.

Speciální součástí poradenství je i Poradna pro ženy a dívky, která nabízí pomoc dívkám a ženám, jež se ocitly v obtížně řešitelné a náročné situaci kvůli nechtěnému otěhotnění.

V obou poradnách vás čekají kvalifikovaní terapeuti. Je-li to zapotřebí, pracují i v terapeutické dvojici. Klientům se zde dostane jak jednorázového poradenství (tzv. dobré rady), tak i doprovodu nějakou obtížnou situací, jak to někdy rodiny potřebují.

Poradna samozřejmě nabízí i souvislou terapii. Výhodou pro zájemce, kteří žijí život víry, je její křesťanské zakotvení.

Objednat se lze na telefonu *vedoucí terapeutky MUDr. Halky Korcové* 737 150 559 nebo mailem na adrese rodinna.poradna@volny.cz

V souvislosti s přestěhováním se poradny do Modřan jsme položili několik otázek psychoterapeutce MUDr. HALCE KORCOVÉ:

Paní doktorko, co je špatného na úvaze: „Máme v rodině nějaké potíže – ale to přece má každý. Jsme vzdělaní, socializovaní lidé a s těmi potížemi si poradíme jako mnoho lidí před námi. Co by nám mohl poradit a k čemu by nám mohl být cizí člověk, který nás vůbec nezná?“

Otázka už sama nabízí odpověď. Z pozice aktérů samotného problému, navíc v prostředí, které je také jeho součástí, se lidé těžko doberou řešení. Potřebují, aby se k nim připojil někdo zvenku, kdo není citově zaangażovaný, a je tudíž schopen pohlédnout na možná řešení z jiné perspektivy. Tomu nahrává i bezpečné prostředí poradny. Nezávislý pohled může od-

halit nečekané souvislosti i nepředpokládaná řešení. Může uzít zdravý potenciál rodiny, který sama k řešení má, ale který její členové ze svých pozic nevidí.

S oblibou tvrdím, že ani rodinný terapeut nemůže být sám sobě rodinným terapeutem.

Rodinná terapie není zrovna většinový styl práce v oboru sociálního poradenství. Můžete vysvětlit, v čem je její smysl?

Přichází-li například do poradny rodiče s problémovým dítětem, často jejich zadání zní: zde je dítě s problémem, „opravte“ nám je. Ale živý organismus rodiny je tak provázaný, že to vyžaduje změny, na kterých by participovala celá rodina.

Snad mohu uvést poměrně typický příklad z mé poradenské praxe: Dítě se stalo svědkem trestného činu, byť nijak násilného. Od té doby trpělo **nepřiměřenou úzkostí**, a přestože již bylo v předškolním věku, vrátilo se spát zpět k rodičům do ložnice a i během dne vyžadovalo trvalou přítomnost matky. Všichni, včetně somatických (*poznámka redakce: vztahujících se k tělu*) lékařů, kteří dítě

(Dokončení na str. 11)

LIDÉ Z NAŠEHO KOSTELA

PhDr. DANIELA RÁZKOVÁ

Daniela Rázková se narodila 19. prosince 1961. V roce 1987 vystudovala Filozofickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci. Za studii pracovala jako lektorka a průvodkyně v Národní galerii. Během následujících let se starala o svou prvorozenou dceru, ke které přibyly ještě další dvě.

Po převratu psala do časopisů Reportér, Fórum a do Občanského deníku. Napsala doslov ke knize Bohumila Hrabala Ponomé říčky. V roce 1991 založila obecní měsíčník Modřanské noviny a byla editorkou a spoluautorkou Knihy o Praze 12.

Na radnici pracovala jako šéfredaktorka a tisková mluvčí do začátku roku 1998. V té době přijala místo tiskové tajemnice ministra školství Jana Sokola. Úzce s ním pak spolupracovala, i když později kandidoval na prezidenta republiky. Po změně ministerského kabinetu odešla na třetí mateřskou dovolenou.

K práci novinářky se vrátila založením ekonomického měsíčníku Konkurz & konjunktura.

V roce 2001 byla zvolena do Zastupitelstva Městské části Praha 12. Jako jeho členka se věnuje oblasti školství, informování veřejnosti a hájení oprávněných zájmů občanů.

Bydlíte ve starých Modřanech, ale pravidelně chodíte do kostela Panny Marie Královny míru na Lhotce. Pamatujete si ještě, kdy jste do našeho kostela šla poprvé?

Do lhoteckého kostela jsem chodila s kamarádkami, když jsem byla malá holka. Pocházím z rodiny, která nebyla ateistická, ale zároveň ani nekatolická. Můj tatínek byl v Československé církvi husitské, ale moje největší kamarádky byly věřící katoličky a do kostela chodily.

Takže do lhoteckého kostela jste nejprve chodila s kamarádkami a pak už mu zůstala „věrná“?

Pravidelně jsem do kostela začala chodit, když mi bylo devatenáct, dvacet let. Chodila jsem tam se spolužákem, který se stal později mým manželem. S Vítem Rázkem, jenž pochází z tradiční katolické, disidentské rodiny. Ale největší vliv na mě měl páter Vladimír Rudolf.

Dá se tedy říci, že k víře vás přivedl právě otec Rudolf?

Daniela Rázková (uprostřed) s rodinou.

Ano. Ale když se teď na to ptáte, podle mne existuje něco jako dlouhodobé směřování k víře. Člověk se přece jen rodí s nějakou dispozicí, a ta se časem projeví. Určitě není náhodou, že mé největší kamarádky chodily právě do kostela a že já jsem našla partnera ve Vítu Rázkovi, který je věřící katolík a navíc v oblasti víry přemýšlivý intelektuál. Není tedy podle mě určitě náhodou, že jsem pak ve svých dvaceti letech konvertovala.

Vodíte do kostela i své děti, vedete je k víře?

Děti jsme vždy vychovávali k víře. Spatřuji v ní ten nejrozměšnější návod k životu. Desatero je moudrý soubor příkázání, jak má člověk žít, aby byl spokojený a šťastný. Víra dává člověku obrovskou sílu, křídla k tomu, aby se snažil změnit i to, co někteří považují za nemožné. V dnešní době pomáhá k tomu, abychom nepropadali hlubokému pesimismu nad tím, jaký je morální obraz společnosti.

Čím si vysvětlujete, že v mladé generaci přibývá lidí, kteří jsou k víře vlažní?

Vzhledem k tomu, v jakém se pohybuji prostředí, nemám na to takový skeptický pohled. Mé nejstarší dceři bude osmnáct let. Nikdy jsem jí „neklečela“ na hruď a nenutila ji, aby byla věřící a dávala to okolí najevo. Sama si našla cestu na mše k Tomáši Halíkovi, které navštěvuje pravidelně. Má nejmladší

dceř chodí do skautského oddílu, kde jsou úžasní mladí věřící lidé. Je tam radostná atmosféra, jež patří ke křesťanskému životu. Nemám dojem, že by to byl jen malý ostrůvek lidí. Rekla bych, že je to velmi početná skupina mladých křesťanů, kteří budou mít šanci morálního klima u nás za pár let změnit.

Takže se neobáváte, že by se vaše děti místo víry zhlédly například v povrchních reality show, které dnes nabízejí komerční televize?

Myslím, že to útočí na každého mladého člověka. Ve mně je pochopitelně někdy také malá dušička, aby moje děti nepodlehly pokušení nebo různým partičkám, jež by je dostaly na šikmou plochu, která je spojena i s takovým stylem života, jaký předvádějí povrchní televizní reality show. Dělán, co můžu, aby se něco takového mým dětem nestalo.

Vy se snažíte, aby křesťanské uvážování bylo přítomné i v politice. Je pravda, že vás do politiky přivedlo to, že jste pomáhala zakládat církevní mateřskou školu?

Musím říci, že ženy přivádějí do politiky většinou velmi praktické věci. V mém případě to bylo opravdu zakládání původně křesťanské, později církevní školky Studánka. Byla to pro mě úžasná životní zkušenost. Abychom toto zařízení rodinného typu udrželi při životě, bylo třeba velké nasazení, protože u nově vzniklých zařízení vždy jsou existenční problémy – obzvláště v naší ateistické

společnosti. A tato zařízení neměla od začátku devadesátých let na různých ustláno.

To chápu. V české společnosti, jejíž velká část je ateistická, asi ani pro vás osobně nebylo úplně lehké zakládat církevní mateřskou školu.

Když jsem pomáhala, aby ta církevní školka vznikla, na radnici v Modřanech jsem se setkala s nebyvalou averzí. Vrhla jsem se do toho po hlavě a nestačila zírat, jaká míra ateismu byla mezi kolegy, s nimiž jsem do té doby jako šéfredaktorka Modřanských novin velmi přátelsky vycházela. Když viděli, že se bijí za toto zařízení, tak se ty vztahy dá se říci narušily. Tak jsem zjistila, do jaké míry opovrhují katolicismem.

Když jsem bojovala za zřízení školky, velkým plusem pro mne bylo, že jsem neměla zkušenost utlačovaných křesťanů z doby socialismu. To bych se do toho asi nikdy tak naplno nepustila. Očekávala bych totiž nejspíš už předem, jaký odpor proti tomu bude následovat. Ale já myslím, že věřící by se měli domáhat svých práv s dostatečným sebevědomím. Na Západě je to samozřejmostí.

Mimochodem jak se daří přímo té „vaší“ konkrétní církevní školce, kterou jste spoluzakládala?

Tam je jedna naprosto fascinující věc. Už od roku 1992 školka permanentně bojuje o peníze, o svou existenci. Jako zaměstnanec Ministerstva školství jsem se jí snažila pomoci získat informace, jak by se mohla dostat k dostatečným státním dotacím. Víím, že je to pro vedení těchto církevních zařízení velmi náročné udržet je na slušné úrovni a zároveň finanční nároky nepřenašet příliš na rodiče dětí. Rodičovská komunita vlastně pomáhá tomu zařízení přežít a tento zájem drží tu komunitu pohromadě.

Vy se také politicky angažujete, zatím v komunální politice. Proč jste se letos rozhodla kandidovat do Senátu?

Já jsem už loni dostala nabídku, abych kandidovala do Senátu za křesťanské demokraty. Pro mě byl ze začátku ten návrh velkým překvapením. Velmi jsem uvažovala, zda do toho jít. Jako každý člověk jsem pociťovala velkou odpovědnost, že když tu nabídku přijmu, musím se pokusit zvitěžit a být k dispozici lidem. Jak dělám komunální politiku už déle – a dělám ji také manžel –, tak cítím, že těch lidí v politice, kteří by ostatním lidem pomáhali a sloužili tam, kde je tlačí bota, kde jsou třeba o samotě, je velmi málo. Takže když člověk takovou nabídku dostane, měl by si říci:

Mohu já něco změnit? A já si myslím, že mohu.

Co můžete udělat pro to, aby křesťanská politika nebyla v této zemi na ústupu?

Na to se mi odpovídá velmi těžce. Já si vážím mnoha lidí v naší straně, protože víím, že politice mnoho obětovali, nicméně něco se dělá špatně. A to, že se to dělá špatně, o tom svědčí také špatný výsledek KDU-ČSL v letošních volbách do Poslanecké sněmovny. Domnívám se, že je doba na to, aby se křesťanská demokracie více rozkročila a nabídla své zázemí i slušným lidem, pro které je toto prostředí zatím cizí. Svou otevřeností pak zprostředkovaně může širšímu množství lidí nabídnout i ty hodnoty, které jim může dát křesťanství.

PhDr. Daniela Rázková.

Není ale trošku problém v tom, že pro mnohé lidi má politika nádech něčeho ne moc slušného, a proto s ní slušní lidé často nechtějí mít nic společného?

To je těžká otázka. Já samozřejmě tím, že se dost dlouho pohybuji v blízkosti politiky, víím o těch úskalích. Víím také, že když chce člověk pomoci, tak potřebuje mít moc. A právě tu moc, o níž nyní usilují v senátních volbách, chci

získat proto, abych mohla lidem více pomáhat. Moc je hodnota, která je zneužitelná, ale zneužívají ji lidé, kteří berou své svědomí na lehkou váhu, lidé, kteří se nestydí za špatné věci, ale já si hlavně lámu hlavu, jak lidem skutečně pomoci. A bohužel – bez silné pozice, silného mandátu, bez pozice v parlamentu se nemohu tolik zastat lidí ve svém obvodu. Senátor k tomu má zázemí, získá svým postavením i určité styky a pak může svou moc nabídnout jako pomoc lidem. To je věc, která pro mě naprosto přebíjí názor, který někteří lidé zastávají, že politika je špína.

KANDIDATURU někoho, kdo pravidelně chodí do našeho kostela, nelze ve Věstníku farnosti pominout, i když církev má být nestranická. A v rozpravě s ním lze těžko pominout, za koho a proč kandiduje.

V pražských volebních obvodech, kde se letos do Senátu Parlamentu ČR volí, je těžká konkurence. Platí to i o Městské části Praha 12, kde se o přízeň voličů bude ve dnech 20. a 21. října (ve druhém kole pak případně ještě 27. a 28. října) ucházet i Daniela Rázková.

Zkušenosti z patové situace, jaká v České republice nastala po volbách do Poslanecké sněmovny, ukazují, jak je důležité, aby slušní lidé volby neignorovali, ať už si o politice myslí cokoliv. Mnoho lidí pokládá Senát za zbytečnou instituci, ale za určitých okolností může být nenahraditelný.

Věřící lidé, ač je dnes spoluobčané bohužel většinou neberou příliš vážně, mají za to, jak se vyvíjejí věci kolem nás, velkou odpovědnost. I za to, aby politika nebyla špína. Anebo, nejsme-li maximalisty, aby alespoň nebyla špína tak veliká. Proto by se měli i lidé z našeho farního společenství voleb zúčastnit. Místní zastupitelstva se volí všude a senátoři jak v Praze 12, kde kandiduje D. Rázková, tak i v Praze 4.

(red)

FARNÍ AKADEMIE

Od října bude v našem kostele Panny Marie Královny míru opět pokračovat Farní akademie.

Na neděli **8. 10.** je naplánována přednáška známé novinářky **Petry Procházkové**. Téma přednášky: **Čečensko – Ihostejnost světa a svědomí Evropy.**

V neděli **12. listopadu** se bude akademický sochař **Jan Bradna** na všeobecnou žádost opět věnovat historii **Mariánského sloupu v Praze na Staroměstském náměstí.**

Na neděli **10. 12.** si **P. Dr. Stanislav Příbyl** zvolil téma **Kauzy zneplatnění manželství u církevního soudu.**

Přednášky Farní akademie začínají v 16.30 hod.

(š)

Známé panorama Českého Krumlova, který také na sklonku srpna navštívili účastníci našeho zájezdu.

PUTOVÁNÍ NA SEVER I NA JIH

JAK JSME SE již ve Věstníku 4/2006 stručně zmínili, v červnu, konkrétně v sobotu 17., se tradiční poutníci z naší farnosti opět vydali na zájezd, tentokrát do severních Čech.

První zastavení bylo v Litoměřicích, kde jsme v katedrále sv. Štěpána, která je „domovským“ chrámem biskupa litoměřické diecéze, měli mši svatou. I když přístup na dómský vrch byl pro rozkopané okolní ulice poněkud obtížný, vše jsme úspěšně zvládli. V chrámu, který byl vyzdoben k jáhenskému svěcení probíhajícimu tentýž den, jsme měli v lavicích připravené texty našich oblíbených lhoteckých mariánských písní.

Mši sloužil emeritní litoměřický biskup Josef Koukl. S ním koncebrovali náš pan farář Bedřich Vymětalík a P. Augustin Števíca z Libáně. Mohutná postava otce biskupa se v katedrále nedala přehlédnout ani při vřelém přivítání, při promluvě a ani v závěru, kdy nám přiblížil dějiny chrámu přestavěného do dnešní podoby v letech 1663–70 slavným litoměřickým architektem Giuliem Broggiem. Po mši svaté otec Bedřich před katedrálou zavzpomínal, jak byl v Litoměřicích

Emeritní biskup Josef Koukl mluví ke Lhoteckým.

v semináři. K autobusu jsme se vrátili Máchovou uličkou.

Následujícím cílem našeho putování byl Duchcov se svým zámekem proslaveným v letech 1785–1798 pobytem světoběžníka Giovanniniho Giacomu Casanovy. Na zdejším hřbitově u kostela sv. Barbory je také pohřben. Někteří účastníci zájezdu si prohlédli interiéry zámku nebo přilehlý park, jiní si prošli město. Většina však také navštívila děkanství chrám Zvěstování Panny Marie, který se nachází vedle zámku a byl toho dne mimořádně otevřený. Kostel

je z roku 1721 a původně měl nádherné barokní vybavení. Bohužel 10. května 1945 vyhořel, stavba byla v troskách a z vybavení se vůbec nic nezachovalo. Po částečné rekonstrukci exteriéru z padesátých let minulého století z venku sice vypadá zachovale, ale uvnitř je pustý, omítky osekáné až na zdivo a interiér působí velice smutně.

Po obědě jsme se vydali k hlavnímu cíli naší cesty, do cisterciáckého kláštera v Oseku. Nejprve jsme si prohlédli klášterní mariánský chrám. Zde jsme byli uchvázeni nádhernými barokními plastickými štuky a freskami na stropě vytvořenými slavným malířem Václavem Vavřincem Reinerem, prospektem hlavních chrámových varhan i dřevorezby postranních oltářů. Pak jsme prošli starý konvent s křížovou chodbou, gotickou kapitulní síní z let 1225–50 se vzácným kamenným pulpitem z této doby.

Jak je patrné ze snímku paní Evy Kocmanové v minulém Věstníku, na závěr návštěvy v Oseku nás čekalo setkání s opatem P. Bernhardem Thebe. Setkání v nás zanechalo silný dojem, jak víra v Boha dovede i v krušných chvílích osobního života a v materiálních starostech o chod kláštera povznášet ducha i nad světské starosti.

Poslední zastávkou bylo poutní místo Mariánské Radčice. Ačkoliv toto místo je vzdálené od Oseka jen 12 km a mohlo by se zdát, že se tam zdržíme jen krátce, opak byl pravdou. Nejprve jsme zabloudili ve spleti podkrušnohorských silnic, pak jsme zjistili, že v autobuse chybí dvě účastnice zájezdu. Cestu k mariánskoradčickému poutnímu kostelu jsme sice brzy našli, avšak naše dvě spolucestovatelky se nenávratně ztratily. Nenašli jsme je, ani když jsme se do Oseka s autobusem vrátili a také náš průvodce otec Augustin se svým autem město projel křížem krážem.

Nicméně poutní kostel Panny Marie Sedmibolestné postavený v letech 1692–1703 jsme navštívili i včetně ambitů, které ho obklopují. Zdejší poutní místo oslavilo v roce 2005 výročí 725 let úcty ke zdejší Panně Marii Bolestné. Kostel byl v minulém století značně zdevastován a nyní, zejména díky poutníkům z Německa, povstává opět k někdejší slávě.

Zdejší duchovní správce – mladý německý kněz mluvící dobře česky, i když s německým přízvukem – nás rovněž překvapil. Nejen že nás přivítal netradičně pouze v trenýrkách a tričku, ale ještě vedoucí našeho

Poutníci ze Lhotky při mši v litoměřické katedrále sv. Štěpána.

zájezdu vyčinił, že máme značné zpoždění a teď že ho vyrušujeme od sledování přenosu z mistrovství světa v kopané. Teprve když se důvod našeho zpoždění vysvětlil, vše se v dobré obrátilo. Protože byly dlouhé červnové dny, vrátili jsme se na Lhotku ještě za sluníčka.

A jak to dopadlo se „ztracenými ovečkami“? Když ty dvě milé dámy na nádvoří kláštera v Oseku zjistily, že tam už lhotecký autobus není, na nic nečekaly – bohužel žádnou zprávu nenechaly ani v recepci kláštera –, odešly na nádraží a vlakem se vrátily do Prahy. V neděli pak otci Bedřichovi ohlásily, že se šťastně vrátily.

V SOBOTU 26. SRPNA jsme se, opět za plné účasti, vydali na cestu do jižních Čech. Tentokrát, aby si účastníci zájezdu mohli přispát, jsme vyjžděli ze Lhotky od kostela

až v sedm hodin. Což se nám „vymstilo“. Cesta byla dlouhá, u Písku bylo na silnici mnoho objížděk a překážek.

Než jsme dojeli k hlavnímu cíli, do Kájova, bylo po 10. hodině.

Kájov patří mezi nejstarší poutní místa v Čechách. Poutní areál se skládá z hlavního chrámu Nanebevzetí Panny Marie, jehož nynější podoba pochází z let 1471–85. Do stavby kostela byl zakomponován prvotní kostelík Smrti Panny Marie pocházející již z poloviny 13. století. Naproti kostelu je klášter obývaný v současné době sestrami vincentkami. Do souboru staveb je ještě zakomponována barokní kaple sv. Jana Nepomuckého. Areál je oplocen ohradní zdí se schodištěm a vstupní bránou. Soubor staveb působí na poutníka povznášejícím dojmem. Kostel je gotické dvoulodí, s nádhernými síťovými klenbami.

Z vybavení je nejcennější gotická socha sedící Madony s Ježíškem z doby kolem roku 1502, zasazená v tabernáklu hlavního oltáře kostela z r. 1762. A právě k této Matce Boží přicházely a i nyní se jí přicházejí poklonit a přednést jí své prosby každoročně stovky poutníků.

V kostele pro nás, jako vždy na našich cestách, sloužil mši svatou páter Vymětalík. A jak jinak – své prosby jsme při mši i vyzpívali našimi lhoteckými mariánskými písněmi včetně Královny míru, která na takovém poutním místě nesměla chybět. Při bohoslužbě byly i zdejší řádové sestry, a přestože naše písně neznaly, zpívaly s námi. A náš zpěv, protože oblíbené chrámové písně zpívat umíme dobře, si vysloužil od nich pochvalu.

Po mši nás zdejší kustod provedl chrámem, kostelíkem Smrti Panny Marie, upozornil na všechno historické a zajímavé vybavení (varhany z roku 1744, gotický oltář v kostelíku s reliéfem Smrti Panny Marie z r. 1490, závěrečný kámen datovaný r. 1488 a další). Všem se asi vybaví i gotická malba v kostelíku znázorňující lidskou dušičku na váhách spravedlnosti. Vyprávění průvodce nás velmi zaujalo, protože tam působí již desítky let, zažil tam dobu totality a pustošení tohoto posvátného místa, ale také dobu jeho slavného obnovení v devadesátých letech konce 20. století. Bylo na něm vidět, s jakou láskou a nadějí vložil do tohoto místa svůj život. Poutní místo je i perfektně vybavené pohlednicemi a odbornou publikací, takže si každý mohl odnést i památku.

A protože čas neúprosně běžel, odjeli jsme do nedalekého Českého Krumlova. I když město není veliké, naše starostlivá vedoucí zájezdů Hana Stehlíková po zkušenosti z Oseka udělala „mimořádné opatření“, aby se již nikdo neztratil. Všichni si museli povinně napsat číslo jejího mobilního telefonu, aby ji v případě nějaké komplikace mohli zavolat. A že někteří poutníci mobil nemají? Snad by našli někoho s mobilem, kdo by za ně paní magistře zavolał. I když jsme mnoho času na prohlídku Českého Krumlova neměli, každý si mohl vybrat podle svého zájmu. Po třech hodinách jsme se opět sešli, tentokrát všichni.

Dále nás cesta vedla na poslední zastavení, a to do kláštera Zlatá Koruna. Klášter byl založen roku 1263 Přemyslem Otakarem II., který do míst při řece Vltavě povolal cisterciáky z rakouského opatství Heiligenkreuz. Klášter se původně

jmenoval Sancta Korona Spinea (Svatá Koruna Trnová), ale už od počátku 14. století se nazývá Zlatá. R. 1420 byl poničen husity. Od té doby i přes úsilí dalších opatů sláva kláštera upadala. Konečný verdikt klášter obdržel r. 1785, kdy jej císař Josef II. zrušil. Klášter koupili Schwarzenberkové. Až do roku 1909 byl pronajímán pro průmyslové potřeby. Přesto některé stavby kláštera přežily do dnešní doby a po rekonstrukci opět září ve své starobylé kráse. Nás zde zaujala gotická kaple Andělů strážných, která je patrová, což je v českých zemích ojedinělý zjev. Také gotická křížová chodba s bohatými barokními štuky nás zaujala zejména svými vyklánějícími se vnějšími stěnami, což je důsledek mokrého podloží; stěny jsou staženy ocelovými táhly. Závě-

rem prohlídky jsme navštívili klášterní kostel Panny Marie. Je to trojlodní gotická bazilika s příčnou lodí dostavěnou kolem r. 1370. Na výstavbě se podílel údajně i Petr Parléř, stavitel Svatovítského chrámu v Praze. Zlatokorunský chrám je funkční a v sobotu večer se tam připravovala výzdoba na nedělní bohoslužby.

Zlatou Korunou jsme ukončili naši poznávací cestu s duchovním rozměrem. Ještě klidná procházka k Vltavě s pozorováním vodáků plujících na kánoích, poslední občerstvení ve vodáckém kempu, a je čas vracet se domů. Cestou nám otec Bedřich četl příběhy ostravského horníka, a i když cesta byla dlouhá, dojeli jsme bez zastávky.

Text a snímky
VLADIMÍR TUREK

Kájovská Madona s Ježíškem.

Z PRÁZDNINOVÝCH VZPOMÍNEK

Tradiční i oblíbené opékání špekáčků.

NOČNÍ ETAPOVKA

Přibližně v jednu hodinu v noci vzbudili postupně vedoucí všechny skupinky a doporučili nám, abychom se oblékli. Hned jsme si domysleli, že bude noční etapovka. V jídelně jsme dostali instrukce, co máme dělat. Za úkol jsme měli dojít po cestě, na které svítily svíčky, až k lomu a tam jsme měli obdržet další příkazy.

Počasí již několik dní zlobilo a neustále pršelo. Dovedete si tedy jistě představit, v jakém bahně jsme se prodírali směrem k lomu. Občas jsme nevěděli, kam šlápnout, a naše oblečení se po několika krocích podobalo mléčné čokoládě. Někteří vyzráli na bahno holínkami.

Konečně jsme po strastiplné cestě dorazili až k lomu, kde zářilo několik svíček pohromadě. Rychle jsme k nim pospíšili. Na papíru, který ležel pod nimi, bylo napsáno, abychom vybrali ze svého středu nejdůležitějšího člena skupiny, který se ničeho nebojí. Přihlásil se nejmenší a nejmladší, Dominik. Měl za úkol úplně sám s nezapálenou svíčkou dojít až k louči, od které měl přinést oheň i ostatním. My ostatní jsme měli hledat další svíčky.

„Dominiku, kdyby se ti něco stalo,“ radili jsme mu, „křič ,pomoc!‘ My hned přiběhneme.“

Dominik souhlasil a odešel do tmy ozářené jen slabým svitem knotů svíček.

Zvuk našlapování jeho bot jsme brzy přestali slyšet. Byl od nás již hodně daleko.

V tom jsme uslyšeli strašný Dominikův výkřik: „Pomóóó!“

V té tmě by se v nás krve nedořezal, jak jsme se všichni lekli. Okamžitě jsme vyběhli malému Dominikovi naproti. Po chvíli jsme našeho nejstaršího a nejmladšího člena skupinky spatřili. Rázně a spokojeně si vykračoval po cestě směrem k nám s již od louče zapálenou svíčkou. Svůj úkol tedy splnil na jedničku.

Proč tedy tolik křičel? Co ho vyděsilo? Za pár okamžiků vyšlo najevo, že Dominik naši radu špatně pochopil a domníval se, že má zakřičet ,Pomoc!‘ v každém případě, i když se mu nic nestane.

Všichni jsme si oddechli, že Dominikův křik byl jen planý poplach, a zapálili jsme si od něj svoje svíčky.

Nakonec jsme ještě zakřičeli svou klíčovou větu, kterou jsme znali již z dřívější etapové hry. Hned na to se objevil náš vedoucí, rovněž jménem Dominik, a zavedl nás k hodným skřítům, kteří nám ukázali cestu domů.

JANA ŠPAČKOVÁ

LÉTO V HORNÍ CEREKVI

Zdravím vás z prázdninové chaloupky lhotecké farnosti, která byla od 30. července do 12. srpna.

Odjížděli jsme v neděli po mši svaté od kostela. Bylo nás šest kluků a deset holek.

Jeli jsme do Horní Cerekve. Když bylo hezké počasí, byli jsme se v lomu koupat. Když bylo hnušně, koukali jsme se na počítači na Čert ví proč nebo na Pyšnou princeznu, hráli jsme si karty UNO a taky kostky.

Chodili jsme do také kinematovlaku. Tam se pouštěly pohádky o Trautenberkovi a taky o Rumcajsovi nebo Jen počkej, zajáci.

V neděli jsme byli v kostele. Otec Kamil si s námi o kostele povídal a ukazoval nám, jak se slouží mše.

V lese jsme stavěli domečky a hráli hry, třeba bang. Večer jsme měli večerku.

Vedoucí i s Kamilem byli skvělí.

Jeli jsme do zoo, akorát bylo špatný počasí, tak jsme do zoo nešli a vrátili jsme se do fary a tam jsme hráli karty.

Byli jsme na zámku v Telči, tam bylo představení o rytířích.

Chaloupka se mi moc líbila. Příště pojedu zase.

BĚTKA REMEŠOVÁ
Snímky Tereza Vrbová

Družstvo Vlčí čelisti překonává opičí dráhu.

KDE PŮSOBIL SVATÝ PAVEL

Letos jsme téměř celé letní měsíce při nedělních bohoslužbách naslouchali Listu sv. Pavla Efezanům. Koncem července jsem měl možnost Efez s několika přáteli navštívit.

Dnes je Efez v Turecku. V době apoštola Pavla byl hlavním městem římské provincie Asie. Pavel tam přišel na své druhé misijní cestě asi roku 55 a pobyl tam přes dva roky. Byl přesvědčen, že křesťanská víra se v této zemi neuchytí, dokud nebude vyvrácena hlavní bašta modloslužby a magie a dokud nebude potlačen zdroj mravní zkázy.

Jaké to bylo město, do kterého přišel?

Efez byl založen ve 12. století před Kristem. Někomu – už nevím komu – bylo podle pověsti řečeno, že má město založit tam, kde se setká ryba s divokým prasetem. No a když se ten někdo utábořil u moře a opékal si rybu k večeři, tak na něho vyběhlo z kouře prase.

V době, kdy žil sv. Pavel, měl Efez až 400 000 obyvatel. První, co jsme při prohlídce viděli, byl Buleterion, tedy Senát. U něj nám průvodce ukázal pozůstatek hry, kterou si senátoři šli zahrát, když se při jednáních nudili. Byla to jiná doba.

Uprostřed náměstí stále hořival oheň, pro který si občané mohli přicházet. K přenášení ohně používali rostlinu ferolu, která obsahovala jakési mléko, i když seschla. Roste tam dodnes.

Pak jsme navštívili Traianovu kašnu. U ní jsme se od průvodce dověděli, že už v 6. století př. Kr. badatelé věděli, že Země je kulatá. Nedalo se to však žádným způsobem ověřit, a tak se o tom nemluvilo.

Pak jsme zhlédli někdejší veřejné záchodky. Bylo jich několik vedle sebe a byly do pravého úhlu. Pánové si vykasali tuniky, sedli si vedle sebe a diskutovali.

Pak jsme na původním chodníku mohli vidět kresbu nohy, která značila, kde byl nevěstinec, turecky kerhane. Byla to levá noha s prostředníkem převyšujícím ostatní prsty. Před ní byl křížek a srdce. Znamenalo to, že nevěstinec je ve třetím domě za křižovatkou, po levé straně.

V nejlépe dochovaném stavu je v Efezu asi amfiteátr. Počet lidí, kteří mohou být v divadle, se počítal takto: Počítající vycházel z toho, že jedno lidské pozadí zabere šířku 40 centimetrů. Obvod divadla pak vydělil těmito 40 cm. Historický amfiteátr slouží svému účelu dodnes. Koncert

tam měl i Elton John.

V Efezu byly vyhlášené věštírny. Když si chtěl někdo nechat něco vyvěstit, přišel do věštírny. Věštkyňe mu řekly, ať přijde za pár dní. Ten člověk se musel na těch pár dnů samozřejmě někde ubytovat. Věštkyňe nasadily své špehy, aby se s ním seznámili, a ony se tak o něm dověděly co nejvíc. Když zájemce přišel do věštírny znovu, nestačil se divit, kolik toho na něj křišťalová koule prozradila.

Velkou prozíravost prokázali obyvatelé Efezu u soch, jež lemovaly hlavní silnici. Těla soch byla stálá a hlavy se obměňovaly podle toho, kdo byl zrovna politicky populární. Když přišel jiný režim, hlavu Efezané nahradili novou.

Chloubou Efezu byla svatyně bohyně Artemidy, pokládaná za jeden z divů světa. Této velice uctívané bohyni byla připisována velká moc.

To vše včetně zmínky o „poutači“ nevěstince uvádím proto, abychom si uvědomili, do jakého města to sv. Pavel přišel – do hluchného přístavu kvetoucího živnostími a obchodem, do sídla římských úřadů, bašty modloslužby, věštění a pochybné zábavy. A tam kázal. Nejdříve – s nevelkým úspěchem – v synagoze Židům. A pak – s větším zdarem, dva roky – pohanům, takže celá západní část Malé Asie slyšela z jeho úst Boží slovo. Skrze jeho ruce Bůh konal neobyčejné divy. A tak dny Artemidina panství byly sečteny. Jejich zpodobeniny přicházely v nevážnost a klenotníci měli velkou ztrátu. Jejich náčelník Demetrios zorganizoval proti Pavlovi demonstraci. Ta ale byla potlačena a Demetrios odkázán k rádnému soudu.

Sv. Pavel ustanovil v Efezu biskupem Timotea a sám pokračoval v misijní cestě do Makedonie a Řecka. Křesťanská obec v Efezu se rozrůs-

P. Bedřich Vymětalík s ministrantem Václavem Burianem na někdejší hlavní třídě Efezu

Snímek Anna Burianová

tala. Později se tam usadil i sv. Jan Evangelista.

Na začátku 5. století se v Efezu konal církevní sněm, který dospěl k tomu, že i ženy mají duši. Na ty časy to bylo konstatování značně revoluční. O Panně Marii Efezský sněm prohlásil, že je Theotokos – Bohorodička.

Uvedení křesťanství do této oblasti je tedy velkým Pavlovým dílem.

Ve středověku sláva Efezu pohlavla. Zanesením přístavu byl přerušen zdroj obchodu a bohatství. Městem totiž protékala řeka, která s sebou postupem času přinášela nánosy. Moře tak postupně ustupovalo. Jeho hladina klesla také vzhledem ke změněným klimatickým podmínkám. Dnes je od Efezu vzdálená několik kilometrů.

Od roku 1900 se v Efezu provádějí archeologické vykopávky. Památky, které nelze nynějšími metodami prozkoumat tak, aniž by se poničily, jsou zakrývané a zakonzervované pro další generace, které budou mít dokonalejší metody.

A nakonec ještě jedna kuriozita: Efez je také značka piva, celkem dobrého.

B. V. + J. Z.

Řekli byste, že tihle chlapíci jsou kněží? A že jich bylo pět? A kde že je ten pátý? Ten přeče fotografuje.

JELO NÁS PĚT

Jak to vypadá, když pět kněží vyrazí společně na dovolenou? Zajímavě. Na počátku této myšlenky byla skutečnost, že tři z nás obměnili vozový park. Konkrétně zakoupili motorky a vrátili se do klukovských let, kdy snili, že jednou budou mít pěknou silnou motorku, na které se budou prohánět, vozit děvčata a podnikat daleké cesty. To se nyní podařilo, ale místo děvčat jsme přibrali dva své spolubratry.

Společná jízda se uskutečnila v druhém srpnovém týdnu. Směr? Itálie.

Co nás hned na začátku prověřilo, bylo počasí. Lilo, lilo a opět lilo. Naštěstí se potvrdila slova P. Bedřicha Vymětalíka, že za Alpami se počasí změní. A skutečně. Přivítala nás tam slunečná a teplá Itálie, a my jsme mohli pomalu začít osychat.

Postupně jsme projížděli pro nás známými městy – Brixenem, Bolzanem, Tridentem. Společně s milionáři z celého světa jsme si užili krásného koupání v Lago di Garda. A motorky sportovně prověřili v serpentínách strmých Alp.

Nakolik jsme uměli, seznámili se s obyvateli malebného městečka Turano, kteří nás nechali přespat na svém fotbalovém hřišti (mistři světa si to mohou dovolit).

Postupně jsme navštívili další známá místa, kde jsme samozřejmě nezapomněli navštívit významné kostely (Sv. Antonína v Padově, Sv. Marka v Benátkách...).

Přes krásné přístavní město Terst jsme pokračovali více na východ a zavítali do Slovinska, kde se rozpinají Julské Alpy.

Nadcházela neděle, a protože jsme chtěli slavit společně liturgii, pozvali jsme se v jednom malebném městečku – Bovec – obvyklým „Prosím vás, nemáte sklenici vody, my máme takový hlad, že bychom u vás přespali“ na faru. Dostalo se nám krásného přijetí, a kupodivu, přestože každý mluvil svým jazykem, dobře jsme si rozuměli. S místním kaplanem jsme prohodili celý večer. V neděli po slavení mše svaté jsme si dali do těla pěší túrou po Triglavském národním parku. Pak již nás čekala cesta zpátky, která se opět – neobešla bez deště.

Co nás všechny spojovalo? Touha být spolu, 24 hodin denně při jízdě, zábavě, modlitbě, odpočinku, vzájemné pomoci. Snad mohu říci, že naše očekávání se naplnila, a za sebe, že v mnohém společná dovolená povzbudila.

P. KAMIL VRZAL

ZAHRADNÍ SLAVNOST VE STUDÁNCE

Zahradní slavnost ve Studánce – červnové odpoledne, kdy spolu můžeme pobýt, než se rozprchne na prázdniny – je již v naší farnosti tradicí. Letos se slavnost konala v neděli 18. června za vydatné přízně sluníčka i množství příchozích.

Mnoho radosti dětem udělala žirafa na skákání...

O hlavní překvapení se již před akcí postarala nafukovací skákací žirafa, kterou možná znáte z náměstí u metra Budějovická. Tu nám její majitel zapůjčil poté, co se jinde nepodařilo sehnat za přiměřenou cenu skákací hrad. Když byla dovezena, ukázalo se, že se vzhledem k obřím rozměrům nejspíše na zahradu školky nevejde. Nakonec se po značném úsilí všech pomoc-

... ale zájem byl také o neobvyklé lyžování.

níků do školky vměstnala, což děti ocenily jásotem a neúnavným skákáním do podvečerních hodin.

Svěžím móderátorským stylem prováděl celým odpolednem Tomáš Hrouda. Ačkoli letos na zahradní slavnosti chyběla kapela Nestíháme, která měla závazky jinde, o živé hudební vystoupení se postaral začínající kytarista Marek Lebl a s několika písničkami také děti z Církevní mateřské školy Studánka. Soutěže pro děti opět připravila vynalézavá mládež z farnosti. A ani ten-

tokrát nezklamala tombola, která byla rozebrána ještě dříve, než si jí někteří účastníci slavnosti vůbec všimli. Ceny do tomboly věnovali rodiče ze školky a její výtěžek umožnil pokrýt část nákladů na akci. Ti, kdo vytrvali do podvečera, si v občerstvení u Marušky Šárkové mohli zakoupit buřty na opékání a posedět u ohně až téměř do soumraku.

LENKA KAPSOVÁ
Snímky Michael Ort

To je úplně neuvěřitelné, jak prázdniny rychle utekly. Teda já nevím jak Vám, ale mně ano. Napřed jsem se opálil jako malý černoušek a plaval jako velryba. V srpnu mi zase nestačil deštník a teplé svetry, to když začaly ty chladné

dny. No ale na mě si nikdo nepřijde. Jakmile začaly růst v lese krásné hříbky a klouzky a malé žluté lišky, začal jsem s ostatními kamarády chodit do lesa a ty košíky jsme ani nemohli unést. Doufám, že jste se o prázdninách vyskotali, odpocínuli si a teď už přes měsíc chodíte rádi do školky nebo do školy.

Jak jsem Vám slíbil, budu tento rok dělat rozhovory s Vámi malými kamarády. Pomalu si začnete připravovat Vaše fotografie. Ke každému rozhovoru musíme přece otisknout i fotografii, aby všichni viděli, jaké úžasné děti chodí na Lhotku do kostela. Budeme úplní velcí reportéři a Vy budete ty slavné osoby, o kterých se bude psát. Těším se, myslím, že si užijeme spoustu legrace. Pro začátek Vám posílám houbovou pohádku. Mějte se prima!

Váš KRISTIÁN

HOUBOVÁ POHÁDKA

Bylo nebylo, to víte, je to už dávno, ale co mi naše babička vypravovala, určitě se to stalo.

V hlubokých černokosteleckých lesích, které se táhnou od Černého Kostelce a konce prý nemají, se dějí každý rok na podzim velmi podivné věci. V každém normálním lese na podzim rostou houby, které jsou buď hnědé, žluté nebo červené, ale v tomhle podivném lese začaly najednou růst houby, které měly barvu jako duha. Ráno byly žluto-růžové, v poledne domodra až dozelena a večer, večer ty houby byly hnědo-černé. Kdo se v tomhle měl vyznat?

Zvířátka, co v tom lese bydlela a houby mají na podzim ráda jako svou pochoutku, vůbec nevěděla, co mají dělat. Vždyť vůbec nebylo jisté, jestli ty houby jsou k snědku. Ani stará veverka Rozára nevěděla, co s tím, a to už by-

la nějaká odbornice. Byla v lese nejstarší a každý k ní chodil na poradu, když si ostatní zvířátka nevěděla rady.

Tak vám jeden večer probíhala na lesní mýtině u starého dubu porada. Byla tam Rozára, máma srnka i s malým kolouškem, jezevec, celá rodinka lesních zajíců a od divočáků přišel táta s malým prasátkem Štětinkou.

Všichni byli celí rozzlobení a ptali se veverky Rozáry, co mají dělat. Vždyť co když ty duhové houby jsou jedovaté a oni všichni umřou.

Ani Rozára z toho nebyla moudrá, ale dostala nápad: „Kamarádi, musíme se dojit zeptat sovy Mudrolíny, ta zná stará lesní kouzla, vždycky poradí. Třeba nám pomůže.“

Domluveno, ujednáno. Všichni se vydali na cestu. Nebyla to lehká cesta. Sova Mudrolína totiž vůbec nebyla společenská sova. Pořád se někde

schovala a vůbec byla taková divná a nemluvná. Zvířátka chodila houštinami a křičela: „Mudrolíno, Mudrolíno, pomoz nám, moc tě prosíme, nevíme si rady s duhovými houbami.“

„To je křiku,“ ozvala se konečně Mudrolína, která seděla na větvi mohutného smrku a pomalu přivírala velikánské soví oči. „Tak, co máte za problém, vy lesní křiklouni?“

„V našem lese rostou divné houby,“ překřikovala se zvířátka a malý zajíček do toho ještě pískal. „Jsou celé duhové, a my nevíme, jestli jsou k snědku, anebo jestli by nám ublížily.“

Mudrolína pomalu otáčela hlavu ze strany na stranu. Usilovně přemýšlela a pak se najednou začala smát: „Vy malí truhlíci, vždyť to vůbec nejsou houby, ale lesní skřítkové Duháčci, kteří si z vás dělají legraci. Když takovou houbu uvidíte, pořádně na ni zakřičte: ‚Houbo, houbo duhová, vůbec se tě nebojíme! Ty nejsi houba, ale lesní skřítek. A uvidíte, co se stane.‘“

Zvířátka sově Mudrolíně poděkovala a vyrazila na zpáteční cestu. Jakmile se na pasece zase objevily ty duhové houby, přesně podle rady zakřičela zařikadlo, a to byste, děti, viděly, co se dělo. Skřítkci se proměnili na opravdové skřítky a rychle odbíhali hrát si do jiného lesa. Zvířátka zase v klidu sbírala své jednobarevné houby.

Kdybyste se v tu dobu vydaly do černokosteleckých lesů, cítili byste ty krásné vůně. U veverky Rozáry zrovna mají houbovou smaženici, u zajíců pečou houbové řízky a u smečků, tam mají houbovou omáčku z pravých hříbků, ale ta je tak dobrá, že kdyby to šlo, hned bychom si k nim sedli ke stolu.

Věřte, nebo nevěřte, tuhle pohádku mi vyprávěla moje babička, co měla chaloupku na okraji těch hlubokých lesů. Na podzim u ní voněly sušené houby, které babička v těch lesích našla. Tu pohádku tam od zvířátek uslyšela. Tak já jí věřím. A co vy, děti?

RODINNÁ PORADNA SE PŘESTĚHOVALA

(Dokončení ze str. 2)

ošetřovali, přičítali situaci prožitému traumatu. Během práce v poradně jsme zjistili, že jsou situace, kdy si dítě umí se **svou tísní poradit samo, např. do dětského klubu je úzkost nedoprovázela** – „zůstala“ doma. Ukázalo se, že maminka byla v době, kdy se stala se svým děckem svědkem one nepřijemné události, ve vysokém stupni těhotenství a těsně po ní porodila další dítě. Vsadili jsme tedy v další terapii na tuto kartu, a jakmile se dítěti dostalo dostatečné pozornosti matky bez přítomnosti mladšího sourozence, potíže odezněly.

Specifickým problémem je téma domácího násilí, o kterém se konečně v poslední době daří ve společnosti otevřeně hovořit. Projevuje se to i v poradenské práci?

Ano, ale z pochopitelných důvodů budu na konkrétní příběhy skoupá. Snad jen mohu říci, že například v poslední době mám velkou radost z osudu jednoho klienta, i když ho to stálo pernou práci, která přinesla ovoce po půldruhém roce. Teď jsem ráda, že jsem na onoho klienta netlačila a poskytla mu tolik času, kolik potřeboval. Dnes mám před sebou sebevědomého člověka, který žije svůj vlastní život. To je velká odměna!

Mluvíte o tom, že se jako terapeut s lékařskou minulostí věnujete také psychosomatickým (obor, který řeší problém vzájemného vztahu duševních i tělesných pochodů ve zdraví i nemoci) potížím. Co máte konkrétně na mysli?

Stává se, že do poradny přichází klient, a kromě nějakých trablů si také stěžuje na vysoký krevní tlak, nebo nemo-ci štítné žlázy, potíže s trávením apod. Já říkám, že tělo si prostě stěžuje – křičí o pomoc. První upozorní, že se něco děje. Pokud je klient ochoten si připustit, že jeho tělo jen reflektuje stav duše, máme společně naději, že se nám vhodnou terapií podaří jeho potíže eliminovat. To ale všechno záleží na klientově ochotě ke spolupráci. (hk)

SOCIÁLNÍ OKÉNKO

KLUBY PRO SENIORY

KLUBY SENIORŮ MĚSTSKÉ ČÁSTI PRAHA 4

Podolská 31 (Ústav sociálních služeb Praha 4)

Roztylské náměstí 2772	Pondělí až čtvrtek
Bělčická 2922	Pondělí až čtvrtek
Svatoslavova 27	Pondělí až čtvrtek
Marie Cibulkové 4	Pondělí a čtvrtek
Na Úlehli 1276	Každé úterý a dle programu
Branická 55	Každý čtvrtek
Kunratice, Golčova 24	Každé úterý a dle programu
Jílovská 432	Pondělí až čtvrtek
Víkova 1223	Pondělí a středa
Víkova 1223 (druhá skupina)	Pondělí až pátek
	Každý čtvrtek

Veškeré informace o činnosti jednotlivých klubů a o programech v nich zájemcům poskytne paní Radka Nováková, Ústav sociálních služeb Praha 4, Podolská 31, telefon 241 430 640 nebo 241 434 160.

KLUBY DŘÍVE NAROZENÝCH MĚSTSKÉ ČÁSTI PRAHA 12

Mariánská, Lhotecká ul. 228/5a	Pondělí a středa 14-16 hod.
Modřanka, Nad Beláří	Pondělí 13-15 hod.
J. Jovkova, J. Jovkova 3253	Úterý 14-15.30 hod.
Otava, Pertoldova 3346	Středa 14-16 hod.
Podskalák, Pod Sady 170	Úterý 14-15.30 hod.

Podrobnější informace o činnosti jednotlivých klubů zájemcům poskytne paní Marie Mikliczová, Sociální služby Městské části Praha 12, kluby dříve narozených, Olbramovická 703, 3. patro, Praha 4-Lhotka, telefon 241 713 575. (r)

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Máte muže a patnáctiměsíční dceru. Jakou roli hrajete doma?

Milující matky a milující manželky. Alespoň se o to snažím. V manželství si nejvíce cením našeho vztahu, který nám oběma dává možnost vzájemného rozvíjení se. Máme společné zájmy, vybíráme si stejné spisovatele, podobné knížky. Muž ... je velice zaměstnaný, domů přichází hodně vyčerpaný. Na hraní s dcerkou mu zůstane sotva hodinka, než ji uložíme spát. Ale snaží se jí co nejvíce využít. Malá Sofie má teď to divoké období, kdy neustále někam vylézá, takže ji nestačíme snášet z výšek a trneme strachy, aby si nenatloukla. ... je to s ní zábavné, ale i náročné. Zdá se mi, že teprve po narození Sofie život dostal ten pravý smysl.

Tak odpověděla před šesti lety herečka GABRIELA FILIPPI novinářce NADĚ MIHALOVIČOVÉ na jednu z otázek při rozhovoru pro *Večerník Praha*. Nyní toto interview znovu vyšlo v knize N. Michalovičové „NEŽ UDEŘIL BULVÁR aneb rozhovory s (ne)obyčejnými lidmi a fejetony o (ne)všedních věcech“. Knižku vydalo nakladatelství JANUA – PhDr. Jaroslava Čajová, V háji 32, 170 00 Praha 7. Publikaci ve farním Věstníku připomínáme jednak proto, že paní Filippi známe z programu o J. A. Komenském, uvedeném m.j. i v našem kostele, jednak proto, že Sofie, o které je v odpovědi řeč, byla letos u nás u Panny Marie Královny míru pokřtěna a že v našem kostele přijala též první svatě přijímání. Současně s ní byl jako mimino pokřtěn i její malý bratříček. (jis)

VĚSTNÍK, křesťanský občasník. Vydává Římskokatolická farnost při kostele Panny Marie Královny míru v Praze 4. Toto číslo vyšlo 29. září 2006. Náklady na jeden výtisk činily 12 Kč.

Redakční uzávěrka příštího čísla Věstníku bude v neděli 26. listopadu po mši svaté v 10 hod. Příspěvky lze odevzdat napsané nebo na disketě – také v tomto případě pokud možno rovněž vytištěné – v sakristii nebo poslat na e-mailovou adresu jiri.suva@quick.cz s uvedením kontaktu (jméno, telefon nebo adresa).

KOSTEL PANNY MARIE KRÁLOVNY MÍRU

ADRESA

Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru
Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4-Lhotka

Telefon: 241 490 910, 241 490 913

E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz

Internet: <http://lhotecka.farnost.cz>

Bankovní spojení: číslo účtu 74 326 329, kód banky 0800 (Česká spořitelna); ve zprávě pro příjemce prosíme vždy uvádět účel daru, např. provozní potřeby nebo rekonstrukce oken apod., jako příjemce stačí uvést Královna míru

DUCHOVNÍ

Farář P. Bedřich Vymětalík, farní vikář P. Kamil Vrzal.
Jáhen František Martinek

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

Neděle	8.00	10.00	18.30
Pondělí	8.00		
Úterý			18.30
Středa	8.00		
Čtvrtek	8.00		
Pátek		15.00	18.30
Sobota			16.00

Mše upravená pro děti každou první neděli v měsíci v 10 hod.

Beatová mše svatá poslední neděli v měsíci v 18.30 hod.

Změny časů bohoslužeb podle ohlášení, zejména v květnu (májové pobožnosti) a v období hlavních církevních svátků.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

Každé úterý od 17.00 do 17.30 s výjimkou července a srpna a první pátek v měsíci při mši svaté v 15 a v 18.30 hod.

UDÍLENÍ SVÁTOSTÍ

Svatost křtu se zpravidla uděluje v sobotu odpoledne a v neděli dopoledne, na přání kterýkoliv jiný den. Je třeba se včas přihlásit.

Svatost oltářní při mši svaté dvakrát denně, na požádání i jindy.

Svatost pokání a smíření (zpověď) lze přijmout před každou mší, na požádání kdykoliv.

Svatost pomazání nemocných spolu s pokáním a přijetím Těla Páně je třeba ohlásit v sakristii, ve spěšném případě telefonicky. To platí i o Fakultní Thomayerově nemocnici v Krči a Sociálně ošetrovatelském centru v Zárubově ulici.

Svatost manželství je třeba domluvit tři měsíce předem.

DALŠÍ AKTIVITY V KOSTELE

Následující akce se konají, pokud není uvedeno jinak, od září do června.

Vyučování náboženství od října do května ve středu od 15.30 do 17.15 hod., ve čtvrtek od 15.15 do 17 hod. ve skupinách podle věku dětí.

Setkání -náctiletých v pátek v 19.15 hod.

„Společně“ pro mladé v neděli v 19.15 hod.

Setkání maminek s dětmi v úterý v 9 hod. jednou za dva týdny.

Čaj pro seniory a všechny, kdo nechtějí být sami, každé druhé úterý v měsíci od 15 hod. v sále sv. Václava.

Možnost setkání se skupinou pro pomoc potřebným vždy první pátek v měsíci v 15.45 hod. v sále sv. Václava. Telefon: 241 494 435.

Chrámový sbor má zkoušku v úterý od 20 do 22 hod.

Farní knihovna v úterý od 17 do 18.30 hod.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

Každou středu v 16 hod. mše svatá střídavě s bohoslužbou slova v nemocniční kapli sv. Václava.

SOCIÁLNĚ OŠETŘOVATELSKÉ CENTRUM V ZÁRUBOVĚ UL.

Mše svatá první pondělí v měsíci v 9.30 hod.

Aktualizované údaje ve Farním příručníku nebo na internetu.